



SZÖVEG –  
LACKFI JÁNOS

SOROZAT –  
FRISS FORGÁCSOK

# GOFRIÁRUSOK, ZOMBIK, HÚLT SZERELMEK

◆ Néha eszembe jut, nem lenne muszáj a saját fejembe bezárva élni. Hogy kéne egy jó barát, aki képes meghallgatni, és finoman, de erélyesen rávenni, hogy én is meghallgassam őt. Aki nem üti el a dolgok élet, amikor én vallok és kockáztatok. Aki mer megnyílni és kockáztatni, mert bízik bennem. És abban is, hogy bízom benne. Vannak ilyen barátok, de csak mint pici, himbálózó fejek az óceáni messzeségben. Küzdvé, lábtempózva, épp csak a víz felett, mint mindannyian, akik élünk. Néha felhívom őket, aztán sodródunk tovább, mentjük, ami menthető. Aki menthető.

Vannak köznapi hősök: a lemart arcú, hórihorgas gofriárus, aki a pesti Jégbüfében ült egy ablak mögött, körülbelül másfél négyzetméteren, és évtizedeken át változatlan mosollyal szolgálta ki az embereket. Az az ember, aki addig kirándulgatott fel a Nyakas-hegyre itt, Zsámbékon, amíg le nem győzte a rákot. Egy másik, aki unta magát, ezért ültetett több tízezer fát a sivatagban. Csinálni valami nagyon monoton dolgot, vagy segíteni másokat megfoghatatlan belső derűvel, ez igen!

Ha valami zsigerileg irtóztat, hát az ecetszag biztosan. Rémálmom, hogy egy mérgező nyálú sárkánygyík közelít felém, szájában egy csóffadt zombival, akinek imádkozó sáskák másznak ki a szemüregéből, és pluszba ecetszaga van.

Az önismeretet és a társkapcsolati tudást későn kezdtem el tanulgatni, így gimnazista-egyetemista szerelmeimmel elég ösztönös és idétlen viszonyt alakítottam ki, nyilván sok sebet hagyva hátra. Ezt nagyon sajnálom. Mindemellett visszamászni a múltba lehetetlen. Ha volt szerelmeimhez közeledni kezdenék, hogy bocsánatot kérjek, az alighanem csak félreértésekhez vezetne. Pedig volna miért. Nagyon becsülöm azt a pipaszárlábú, őzikeszemű, szöszke kislányt, aki nálam egy-két évvel volt fiatalabb, és akit én tíz-húsz méter távolságból rendszeresen hazakísérgettem, majd a kapujuk környékén ácsingóztam, hátha láthatom még. Hátra se nézett, meg se látott, és én se mertem megszólítani. Egyszer később, felnőtt nő és anya létere elem állt, és megkövetett, amiért olyan idétlenül menekült előlem gyerekkorában, csak hát rettenetes félelmet ébresztettem benne. Soha eszembe nem jutott volna vádolni, igencsak nyugtalanító lehetett akkori viselkedésem, le a kalappal mostani gesztusa előtt. Egyszer rendbe tenni a múltat... Aprópó, a múlt azért van, hogy rendbe tegyük?

Író-költőember üzemszerűen zsonglőröködik a halállal, bújócskázik vele, elképzeli, kifaragja, barkochbázik vele, bizgeti, zizgeti, pörgeti, mint a bűgőcsigát. Aztán egy párszor a meredély szélére kerül, és rájön, hogy ha halálnemet kellene választani, akkor inkább a nemet választaná. Azt remélem, meg tudok majd békélni a halállal, aztán elképzelem, hogy a gyermekeim, unokáim járkálnak a földön, én meg már odaát...  
Elszorul a torkom. ◆